

LARS KEPLER HYPNOTIZÉR

.....
KRIMIROMÁNHOST

LARS KEPLER

HYPNOTIZÉR

LARS KEPLER

HYPNOTIZÉR

.....

BRNO 2012

Lars Kepler
Hypnotisören

Copyright © Lars Kepler, 2009

Translation © Azita Haidarová, 2010

First published by Albert Bonniers Förlag,
Stockholm, Sweden

Published in the Czech language by arrangement
with Bonnier Group Agency, Stockholm, Sweden

Cover Illustrations © Hummingbirds, Stockholm

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o.,
2010, 2012 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-7294-622-8 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7294-623-5 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7294-624-2 (Formát PDF pro čtečky)

ISBN 978-80-7294-625-9 (Formát MobiPocket)

Jako oheň, úplně jako oheň. To byla první slova zhypnotizovaného chlapce. Navzdory velkému množství životu nebezpečných zranění — stovkám bodných ran v obličeji, na nohou, na trupu, na zádech, na chodidlech, na krku i v zátylku — ho lékař ponořil do hluboké hypnózy, neboť bylo možné, že si hoch vybaví, co se vlastně událo.

„Mhouřím oči,“ mumlal chlapec. „Jdu do kuchyně, ale tam to není, pod židlemi se ozývá praskot a po podlaze se šíří červený oheň.“

Policejní asistent, který ho našel spolu s ostatními těly v řadovém domku, se domníval, že je mrtvý. Hoch ztratil velké množství krve, upadl do šoku a k vědomí se probрал až o sedm hodin později.

Byl jediným přeživším svědkem a kriminální inspektor Joona Linna věřil, že jim poskytne slušný popis pachatele. Vrah měl v úmyslu všechny zabít, dalo se tedy předpokládat, že si během svého řádění nezakryl tvář.

Nebýt však tolika výjimečných okolností, nikomu by ani na mysl nepřišlo obrátit se na hypnotizéra.

Bůh Hypnos je v řecké mytologii zobrazován jako okřídlený chlapec s makovicemi v ruce. Jeho jméno znamená spánek. Je dvojčetem boha smrti a synem bohyně noci.

Termín hypnóza se v moderním významu poprvé objevil roku 1843, kdy jím skotský chirurg James Braid charakterizoval stav podobný spánku se zostřenou pozorností a velkou sugestibilitou.

Dnes je vědecky dokázáno, že zhypnotizovat lze téměř každého, názory na spolehlivost, bezpečnost a využití hypnózy se však stále různí. Tento ambivalentní pohled zřejmě souvisí s jejím zneužíváním různými šarlatány, estrádními umělci a tajnými službami.

Z praktického hlediska je navození transu poměrně snadné, obtížné je však mít celý jeho průběh pod kontrolou, provázet pacienta na jeho cestě, analyzovat a zhodnotit výsledek. Hlubokou hypnózu lze provádět pouze na základě rozsáhlých zkušeností a vrozeného nadání. Na celém světě najdeme sotva hrstku dobrých a lékařsky vzdělaných hypnotizérů.

Erika Mariu Barka vytrhne ze snu zvonění telefonu. Než se zcela probere, pronese s úsměvem:

„Balonky a konfety.“

Z náhlého procitnutí se mu rozbuší srdce. Neví, co těmi slovy míní, nemá nejmenší tušení, co se mu zdálo.

„Ano, tady Erik Maria Bark.“

Jakýsi kriminální komisař Joona Linna se ptá, zda je už dostatečně probuzený na to, aby dokázal přijmout důležitou informaci. Erik naslouchá, myšlenky mu však stále unikají do temné prázdnoty po přerušeném snu.

„Prý jste odborník na akutní trauma,“ říká Joona Linna.

„Ano,“ odpoví úsečně Erik.

Spolkne tabletku analgetika a komisař mu vysvětlí, že potřebuje vyslechnout patnáctiletého chlapce, který byl svědkem dvojnásobné vraždy. Problém je v tom, že hoch utrpěl vážná zranění. Jeho stav není stabilizovaný, je v šoku a v bezvědomí. V noci ho převezli z neurologie v Huddinge na neurochirurgii do Karolínské univerzitní nemocnice v Solně.

„Kdo je jeho ošetřující lékař?“ zeptá se Erik.

„Daniela Richardsová.“

„Daniela je velice schopná a jsem si jist, že to zvládne...“

„Právě ona chtěla, abych vám zavolał,“ přeruší ho komisař.

„Potřebuje vaši pomoc a dost to spěchá.“

Erik se vrátí do ložnice pro oblečení. Škvírou mezi roletami proniká do místnosti pruh světla pouliční lampy. Simona leží na zádech a zírá na něj podivným, prázdným pohledem.

„Nechtěl jsem tě vzbudit,“ říká tiše Erik.

„Kdo to byl?“ zeptá se Simona.

„Policajt... policejní komisař, jméno jsem přeslechl.“

„O co jde?“

„Musím do nemocnice,“ odpoví Erik. „Potřebujou pomoc s nějakým chlapcem.“

„Kolik je hodin?“

Simona pohlédne na budík a zavře oči. Erik vidí, že má na pihovatých ramenou otisknuté varhánky prostěradla.

„Spi, Simi,“ zašeptá.

Erik si odnese svršky do haly, rozsvítí stropní lampu a rychle se oblékne. Za ním se zablýskne lesklá ocelová čepel. Otočí se a spatří synovy brusle, které si chlapec pověsil na kliku vchodových dveří, aby na ně ráno nezapomněl. Ačkoli má na spěch, vyndá ze skříně velkou tašku a najde chrániče. Nasadí je na ostré nože bruslí, poté je položí na koberec v hale a vyjde z bytu.

Je osmého prosince tři hodiny ráno. Erik Maria Bark se posadí do auta. Z černé oblohy zvolna padá sníh. Je naprosté bezvětrí a těžké sněhové vločky se ospale snášejí na liduprázdnou ulici. Otočí klíčkem v zapalování a vůz zaplaví měkké vlny hudby Milese Davise z alba *Kind of Blue*.

Erik projede krátký úsek spícím městem; z Doutnákové ulice pokračuje po Sveině k Norrtullu. Záliv Brunnsviken vypadá mezi sněhovými vločkami jako veliký, temný otvor. Pomalu vjede do nemocničního areálu mezi dětským ústavem Astrid Lindgrenové a porodnicí, mine onkologii a psychiatrii, zaparkuje na svém obvyklém místě před neurochirurgickou klinikou a vystoupí z auta. V oknech vysokého nemocničního komplexu se odráží světlo pouličních lamp. Na parkovišti stojí jen pár osamělých vozů. Ve stromech se ozývá šustot kosích křídel. Erik si uvědomí, že v této době není slyšet hluk z dálnice.

Vsune do dveří kartu, vytuká šestimístný kód a vejde do vestibulu, vyjede výtahem do pátého patra a prochází chodbou. Lesklý odraz zářivek na umělohmotné podlaze vypadá jako led v příkopu. Najednou pocítí únavu z prudkého přívalu adrenalinu. Tak pěkně spal, stále ještě cítí radostnou příchut' přerušného snu. Mine operační sál, pokračuje kolem dveří

hyperbarické komory, pozdraví sestru a znovu si vybaví, co mu po telefonu sdělil kriminální komisař; chlapec krvácí, celé tělo má pořezané, je neklidný a značně dehydrovaný. Pokusili se s ním komunikovat, ale jeho stav se rychle zhoršuje. Hoch následkem šoku ztrácí vědomí, a ošetřující lékařka Daniela Richardsová tak dospěje ke správnému rozhodnutí — že kriminálního komisaře k pacientovi nepustí.

Přede dveřmi na oddělení N18 stojí dva uniformovaní policisté. Erik má pocit, že vypadají zneklidněně. Možná jsou jen unavení, pomyslí si, zastaví se před nimi a ukáže jim legitimaci. Muži spěšně pohlédnou na průkaz, poté stisknou tlačítko a dveře se s bzučením vysunou nahoru.

Erik vejde na oddělení, potřese si rukou s Danielou Richardsovou a všimne si nervózní vrásky kolem jejích úst i potlačovaného neklidu v pohybech.

„Dej si trochu kafe,“ řekne Daniela.

„Stihneme to?“ zeptá se Erik.

„To krvácení do jater mám pod kontrolou,“ odpoví Daniela.

Před automatem na kávu stojí asi pětáctýřicetiletý chlapík v džínách a černém saku a poklepává na přístroj. Má rozčuchané blondaté vlasy a pevně semknuté rty. Erika napadne, že je to zřejmě Danielin muž Magnus. Nikdy se s ním nesetkal, viděl pouze jeho fotografii v Danielině kanceláři.

„To je tvůj manžel?“ zeptá se Erik a ukáže na muže.

„Cože?“

Daniela se zatváří pobaveně i překvapeně.

„Myslel jsem, jestli Magnus nejel s tebou.“

„Kdepak,“ rozesměje se Daniela.

„Jsi si jistá? Klidně se ho zeptám,“ zažertuje Erik a vykročí k muži.

Daniele zazvoní mobil, se smíchem ho vezme.

„Eriku, nech toho,“ řekne, pak si přiloží telefon k uchu a představí se. „Ano, tady Daniela.“

Daniela naslouchá, nic se však neozývá.

„Haló?“

Po několika vteřinách hovor ironicky ukončí havajským *aloha* a vydá se za Erikem.

Erik stojí vedle blondatého chlapíka. Automat na kávu bzučí a syčí.

„Napijte se trochu kafe,“ řekne blondák a snaží se Erikovi strčit do ruky kelímek.

„Ne, díky.“

Muž ochutná kávu, usměje se a ve tvářích se mu udělají malé dolíčky.

„Dobrý,“ prohlásí a znovu podá kávu Erikovi.

„Nechci.“

Muž opět trochu upije a hledí na Erika.

„Nemohl bych si půjčit váš mobil?“ otáže se najednou. „Teda jestli vám to nevadí. Zapomněl jsem si svůj v autě.“

„Vy si chcete půjčit můj mobil?“ zeptá se odměřeně Erik.

Blondák přikývne a hledí na něj očima barvy šedé leštěné žuly.

„Klidně si ještě zavolejte z mého,“ řekne Daniela.

„Díky.“

„Není zač.“

Muž si od ní vezme telefon, pohlédne na něj a pak na Danielu.

„Slibuju, že ho vrátím,“ prohlásí.

„Stejně z něj voláte jen vy,“ zažertuje Daniela.

Chlapík se zasměje a poodejde stranou.

„Takže to vážně není tvůj muž?“ zeptá se Erik.

Daniela s úsměvem zavrtí hlavou a ve tváři se jí objeví unavený výraz. Promne si oči a rozmaže si černé linky.

„Mám se jít podívat na pacienta?“ zeptá se Erik.

„Jistě,“ pokývne Daniela.

„Když už jsem tady...“ pronese spěšně Erik.

„Eriku, moc ráda bych slyšela tvůj názor, nejsem si jistá.“

Daniela potichu otevře těžké dveře a Erik ji následuje do teplého pokoje za operačním sálem. Na posteli leží štíhlý chlapec. Dvě sestry mu obvazují zranění. Hoch má celé tělo poseté

stovkami řezných a bodných ran. Na chodidlech, na hrudi, na břiše, na krku, uprostřed temene, v obličeji i na rukou.

Tep má slabý, ale velmi rychlý, rty šedé jak olovo, potí se a víčka má pevně semknutá. Nos je zřejmě zlomený. Z ran pod kůží se od hrdla dolů k hrudi šíří krev jako temný mrak.

Erik si všimne, že chlapec má navzdory poranění krásný obličej.

Daniela ho tiše informuje o průběhu událostí, o tom, jak rychle se mění pacientův zdravotní stav, zmlkne však, když se ozve klepání na dveře. Je to opět ten blondatý chlapík. Mává na ně skrze skleněnou výplň.

Erik a Daniela na sebe pohlédnou a vyjdou z ošetrovny. Blondák opět stojí u syčícího automatu na kávu.

„Velké kapučíno,“ řekne Erikovi. „To vám udělá dobře, a pak si promluvíte s policistou, který toho chlapce našel.“

Až nyní Erik pochopí, že blondák je kriminální komisař, který ho před necelou hodinou probudil. V telefonu nebyla jeho finská švédština tak zřetelná nebo byl příliš unavený na to, aby ji zaznamenal.

„Proč bych měl mluvit s policistou, který ho našel?“ zeptá se Erik.

„Abyste pochopil, proč hoča potřebuju vyslechnout...“

Joona zmlkne, když zazvoní Danielin mobil. Vytáhne ho z kapsy saka, ignoruje její nataženou ruku a vrhne spěšný pohled na displej. „To je pro mě,“ prohlásí. „Ano... Ne, potřebuju ho tady. Fajn, ale na to zvysoka kašlu.“

Komisař se usmívá a naslouchá kolegovým námitkám.

„Něčeho jsem si totiž všiml,“ řekne Joona.

Druhý hlas cosi vykřikuje.

„Udělám to podle svého,“ odpoví klidně Joona a hovor ukončí.

S děkovným posunkem vrátí telefon Daniele.

„Musím vyslechnout pacienta,“ naléhá komisař.

„Bohužel,“ odvětlí Erik. „Mám na věc stejný názor jako doktorka Richardsová.“

„Kdy se mnou bude schopen mluvit?“ zeptá se Joona.

„Dokud bude v šoku, tak určitě ne.“

„Čekal jsem takovou odpověď,“ řekne tiše Joona.

„Chlapec je stále v kritickém stavu,“ vysvětluje Daniela.

„Má poraněnou pohrudnici, tenké střevo, játra a...“

Do místnosti vstoupí muž s neklidným výrazem v očích, oblečený v zašpiněné policejní uniformě. Joona mu pokývne a potřese si s ním rukou. Cosi chlapíkovi polohlasem povídá, ten si rukou přejede přes ústa a pohlédne na oba lékaře. Kriminální komisař policistovi zopakuje, že je to zcela v pořádku, lékaři musí znát okolnosti případu, policii by to mohlo velice pomoci.

„No, takže,“ řekne policista a slabě si odkašle. „Z vysílačky jsme se dozvěděli, že nějaký uklízeč našel v šatně u stadionu v Tumbě mrtvého chlapka. Zrovna jsme byli v autě na huddingeské dálnici, takže stačilo jen zahrnout na Údolní a pak nahoru k vodě. Můj kolega Janne šel dovnitř a já zatím vyzpovídal toho uklízeče. Napřed jsme si mysleli, že se ten chlap předávkoval, ale brzy mi došlo, že se jedná o něco úplně jiného. Janne vyšel ze šatny bledý jak stěna a nechtěl mě vůbec pustit dovnitř. Je tam strašlivá spousta krve, zopakoval třikrát po sobě, pak se posadil na schod a...“

Policista zmlkne, klesne na židli a s pootevřenými ústy zírá před sebe.

„No tak, jen to dopověz,“ řekne Joona.

„Jo... na místo dojecha záchranka, pak jsme oběť identifikovali a já dostal za úkol promluvit s pozůstalými. Je nás na oddělení málo, takže jsem musel jet sám. Šéfka mi řekla, že v tomhle stavu by tam nerada posílala Janneho, což bylo koneckonců pochopitelné.“

Erik pohlédne na hodinky.

„Na tohle povídání čas určitě máte,“ řekne Joona svou klidnou finskou švédštinou.

„Ten mrtvý,“ pokračuje se sklopeným pohledem policista, „byl učitel na gymnáziu v Tumbě a bydlel v jednom z těch

nových řadových domků nahoře na ostrohu. Několikrát jsem zazvonil, ale nikdo neotvíral. Vlastně ani nevím, co mě přimělo k tomu, že jsem obešel celý dům a baterkou jsem si posvítíl do okna na zadní straně.“

Policista zmlkne, ústa se mu chvějí a nehtem začne škrábat po opěradle židle.

„Prosím, pokračuj,“ požádá ho Joona.

„Opravdu musím? Já totiž, já...“

„Našel jsi tam toho chlapce, jeho matku a pětiletou holčičku. On jediný byl naživu.“

„Ale já si myslel, já...“

Policista se zarazí, ve tváři je bílý jako křída.

„Děkuju, že jsi přišel, Erlande,“ řekne Joona.

Muž přikývne, rychle vstane, zmateně si rukou uhladí špinavou bundu a odejde.

„Všichni byli pořezaní,“ pokračuje Joona. „Odehrály se tam příšerné krvavé orgie, byli strašně zřízeni, pokopaní, pomlácení, pobodaní a ta malá holčička... byla rozříznutá vejpůl. Spodní část těla s nohama ležela na křesle před televizí a...“

Joona umlkne, pohlédne na Erika a pokračuje.

„Připadá mi, jako by pachatel věděl, že otec rodiny je na hřišti,“ vysvětluje Joona. „Dělal rozhodčího při fotbalovém zápase. Vrah si počkal, až bude sám, zabil ho, pak ho v záchvatu zuřivosti začal rozřezávat na kusy, a nakonec vyrazil do domku povraždit zbytek rodiny.“

„Stalo se to v tomhle pořadí?“ zeptá se Erik.

„Podle mého názoru ano,“ odpoví komisař.

Erik si chvějící se rukou otře ústa. Otec, matka, syn a dcera, pomyslí si a pohlédne komisaři do očí.

„Takže pachatel chtěl vyvraždit celou rodinu,“ řekne potichu Erik.

Joona pochybovačně mávne rukou.

„A právě o tohle jde... je tu ještě jedno dítě, nejstarší dcera. Třiadvacetiletá dívka. Nemůžeme ji nikde sehnat. Není ve

svém bytě v Sundbybergu ani u svého přítele. Vrah jde možná i po ní. Proto chceme svědka co nejdříve vyslechnout.“

„Zajdu za chlapcem a důkladně ho vyšetřím,“ řekne Erik.

„Děkuju,“ pokývne Joona.

„Ale nemůžeme riskovat život pacienta tím, že bychom...“

„To je mi jasné,“ přeruší ho Joona. „Ale čím déle potrvá, než objevíme nějakou stopu, tím více času bude mít pachatel na to, aby našel nejstarší dceru.“

„Zřejmě byste měli provést ohledání místa činu,“ řekne Daniela.

„Právě na tom ze všech sil pracujeme,“ odpoví komisař.

„Tak tam zajedte a popožeňte je,“ řekne lékařka.

„Stejně nic nezjistíme,“ prohlásí Joona.

„Jak to myslíte?“

„Na místě činu najdeme pomíchanou DNA od stovek, možná tisíců lidí.“

Erik se vrátí k pacientovi. Postaví se k lůžku a hledí na bleďý, poraněný obličej. Slabý dech. Promodralé rty. Erik vysloví chlapcovo jméno a pacientova tvář se bolestně stáhne.

„Josefe,“ opakuje Erik. „Jmenuju se Erik Maria Bark, jsem lékař a teď tě vyšetřím. Prosím kývni, pokud slyšíš, co ti říkám.“

Chlapec leží zcela nehybně, jen břicho se mu pohybuje nahoru a dolů při krátkých nádeších. Erik je však přesto přesvědčen, že mu rozuměl. Poté chlapec ztratí vědomí a jejich kontakt se přeruší.

O půl hodiny později vyjde Erik z pokoje. Daniela i kriminální komisař na něm visí očima.

„Dostane se z toho?“ zeptá se Joona.

„Na odpověď je ještě příliš brzy, ale...“

„Ten chlapec je náš jediný svědek,“ přeruší ho komisař. „Někdo mu zavraždil otce, matku i malou sestřičku a právě v této chvíli jde zřejmě i po jeho starší sestře.“

„To víme,“ odpoví Daniela. „Ale podle mého názoru by policie měla hledat to děvče a neztrácet čas tady.“

„Samozřejmě že ji hledáme, ale jde to pomalu. Potřebujeme si promluvit s chlapcem, pravděpodobně viděl pachatelovu tvář.“

„Může trvat týdny, než ho budete moct vyslechnout,“ řekne Erik. „Nemůžeme do něj přece jen tak napumpovat život a oznámit mu, že někdo vyvraždil celou jeho rodinu.“

„A co v hypnóze?“ podotkne Joona.

V místnosti zavládne ticho. Erik si vzpomene na sních padající na záliv Brunnsviken, na to, jak se tiše snášel nad temnou hladinou mezi stromy.

„Ne,“ zašeptá si sám pro sebe.

„Myslíte, že by to nešlo?“

„Vůbec nic o tom nevím,“ odpoví Erik.

„Ale já mám výbornou paměť na obličeje,“ prohlásí s širokým úsměvem Joona. „Jste známý hypnotizér, mohl byste...“

„Nestál jsem vůbec za nic,“ přeruší ho Erik.

„To si rozhodně nemyslím,“ řekne Joona. „A tohle je kritická situace.“

Daniele zrudnou tváře a s obličejem skloněným k podlaze se pousměje.

„Nemůžu,“ pronese Erik.

„Za pacienta zodpovídám já,“ prohlásí zvýšeným hlasem Daniela. „A představa hypnózy ve mně žádné zvláštní nadšení nebudí.“

„Ale co kdybyste došla k závěru, že to pacientovi neublíží?“ zeptá se Joona.

Erik si uvědomí, že kriminální komisař s hypnózou již od samého počátku počítal. V nemocnici ho chtěl mít jen proto, aby ho přemluvil k hypnóze pacienta, nikoli kvůli tomu, že je odborník na akutní šok a trauma.

„Slíbil jsem sám sobě, že už nikdy hypnotizovat nebudu,“ řekne Erik.

„Dobře, chápu,“ odvětlí Joona. „Slyšel jsem, že jste byl na prostá jednička, ale co mi ksakru zbývá, musím vaše rozhodnutí respektovat.“

„Mrzí mě to,“ prohlásí Erik.

Skleněnou výplní pohlédne na pacienta a poté se obrátí k Daniele.

„Dostal desmopresin?“

„Ne, ještě jsem s tím chtěla počkat,“ odpoví lékařka.

„Proč?“

„Kvůli riziku tromboembolických komplikací.“

„Sledoval jsem debatu na tohle téma, ale podle mě to je nesmysl, můj syn ho dostává od malička,“ řekne Erik.

Joona se těžce zvedne ze židle.

„Pak bych vám byl vděčný, kdybyste mi doporučil jiného hypnotizéra,“ požádá Erika.

„Zatím ani nevíme, jestli se pacient vůbec probere z bezvědomí,“ odpoví Daniela.

„Já ale počítám s tím, že...“

„A pacienta lze hypnotizovat pouze v případě, že je při vědomí,“ přeruší ho lékařka a nepatrně se ušklíbne.

„Ten chlapec poslouchal, když na něj Erik mluvil,“ řekne Joona.

„O tom dost pochybuju,“ zamumlá Daniela.

„Ale jo, opravdu mě slyšel,“ pronese Erik.

„Mohli bychom tak zachránit jeho sestru,“ pokračuje Joona.

„Já teď jedu domů,“ řekne tiše Erik. „Dej pacientovi desmopresin a zvaž hyperbarickou komoru.“

Erik opustí místnost, svlékne si lékařský plášť, projde chodbou a nastoupí do výtahu. Ve vestibulu je několik lidí. Dveře jsou otevřené a obloha o poznání zesvětlala. Při výjezdu z parkoviště se natáhne po dřevěné krabičce v přihrádce. S pohledem upřeným na vozovku otevře víčko s obrázkem pestrého papouška a domorodce, vytáhne tři tabletky a rychle je spolkne. Musí se pár hodin vyspat, než se vzbudí Benjamín a bude potřebovat píchnout injekci.

Kriminální komisař Joona Linna si v malé restauraci *Il caffè* na Rohové ulici vybere k snídani velkou bagetu s parmazánem, bresaolou a sušenými rajčaty. Je časně ráno a v kavárně právě otevřeli; dívka, u které si snídani objednal, ještě nestačila vybalit pečivo ze sáčků.

Předchozího večera Joona prozkoumal obě místa činu v Tumbě, navštívil přeživší oběť v Karolínské nemocnici v Solně, pozdě v noci si promluvil s lékařkou Danielou Richardsovou a Erikem Mariou Barkem, pak odjel k sobě do bytu ve Fredhällu a tři hodiny spal.

Ted' čeká na snídani, zamženým oknem hledí na radnici a myslí na podzemní tunel vedoucí pod parkem a spojující velkou policejní budovu s radnicí. Servírka mu vrátí kreditní kartu, Joona si vypůjčí ze skleněného pultu obrovskou propisku, podepíše účet a odejde z kavárny.

Venku prudce padá sníh s deštěm. Joona spěšně kráčí do kopce po Horské ulici, v jedné ruce teplý balíček se snídání, ve druhé sportovní tašku s hokejkou.

Dnes večer si to rozdáme s policajty — a bůh nám buď milostiv, pomyslí si Joona. Dostaneme pěknou nakládačku, přesně jak nám to slibovali.

Mužstvo pozemního hokeje státní kriminálky prohraje s městskou, dopravní i námořní policií, s týmem zásahovky, s útvarem rychlého nasazení i s bezpečnostní policií. Na druhé straně jim to však poskytne pádný důvod k tomu, aby se po zápase utěšili v hospodě.

Zatím jsme porazili jen kluky z laboratoře, pomyslí si Joona.

Komisař jde podél policejní budovy a netuší, že si dnes nezhraje hokej ani nezajde do hospody. Kdosi načmáral na ceduli soudní síně hákový kříž. Dlouhými kroky pokračuje

vzhůru ke Kronoberské věznici; dovnitř vjede vůz a za ním se neslyšně uzavře vysoká mříž. Na velkém okně budky vrátného tají sněhové vločky. Joona mine bazén a zamíří šikmo přes trávník ke zdi obrovitého komplexu budov. Barva fasády připomíná temnou měď pod vodní hladinou, pomyslí si. Před soudní síní, v níž se rozhoduje o uvalení vazby, je prázdný stojan pro jízdní kola, vlajky zplihle visí podél stžárů. Joona proběhne mezi dvěma kovovými sloupky podpírajícími vysokou, ojíňenou skleněnou stříšku, oklepe si boty a pokračuje vchodovými dveřmi do budovy policejního prezidia.

Ve Švédsku spadají policejní složky pod ministerstvo spravedlnosti, které však nemá výkonnou moc. Ústředním správním orgánem v zemi je Policejní prezidium. Patří k němu Státní kriminální policie, Bezpečnostní policie, Policejní akademie a Státní kriminalistická laboratoř.

Jedinou operativní složkou je Státní kriminální policie, jejímž úkolem je boj se závažnou trestnou činností na domácí i mezinárodní úrovni, a Joona Linna zde již devět let pracuje jako kriminální komisař.

Joona projde chodbou, u nástěnky si sundá čepici, pohledem přeběhne oznámení o kurzech jógy, inzerát na prodej osobního vozu, sdělení odborového svazu a informace o změně otevírací doby střeleckého klubu.

Podlaha je od pátečního úklidu už notně zašlapaná. Dveře do kanceláře Bennyho Rubina jsou pootevřené. Benny, šedesátiletý chlapík s šedým knírkem a vráscitou, sluncem rozpraskanou pokožkou, sloužil několik let ve vyšetřovací skupině Palmeho případu, nyní se však zabývá prací v komunikační centrále, týkající se přechodu na nový rádiový systém Rakel. Sedí u počítače, za uchem má cigaretu a s děsivou zdlouhavostí cosi spisuje.

„Mám oči na zádech,“ pronese najednou Benny.

„Jo, tím by se možná dalo vysvětlit to tvoje hlemýždí tempo,“ zažertuje Joona.

Zaznamená Bennyho poslední úlovek, reklamu letecké společnosti SAS; mladá exotická kráska v miniaturních bikinách, popíjející brčkem ovocný drink. Bennyho tak rozzuřil zákaz vyvěšování kalendářů s nahými slečnami, až si většina kolegů myslela, že dá výpověď. Benny se však namísto toho již několik let věnuje tichému a zarputilému protestu. První den každého měsíce pravidelně vymění obrázky na zdi. Nikdo jim nezakázal mít v kanceláři reklamy leteckých společností, plakáty široce rozkročených krasobruslařek, instruktorek jógy nebo reklam na spodní prádlo firmy Hennes & Mauritz. Joona si pamatuje na obrázek běžkyně na krátké trati Gail Deversové v upnutých šortkách a na odvážnou litografii malíře Egona Schieleho, představující rusovlásku s roztaženými nohama v nadýchaných kalhotkách s nohavičkami.

Joona se zastaví, aby pozdravil svou asistentku a kolegyni Anju Larssonovou. Anja sedí s pootevřenou pusou před displejem počítače a na kulatém obličejí má tak soustředěný výraz, že se Joona raději rozhodne ji nerušit. Zamíří ke své pracovně, přede dveřmi pověsí na háček provlhlý svrchník, rozsvítí v okně adventní hvězdu a rychle přelétne pohledem svou přihrádku; vyhláška týkající se pracovního prostředí, návrh na zavedení nízkoenergetického osvětlení, dotazník ze státního zastupitelství a pozvánka na vánoční večírek ve Skansenu.

Joona opustí kancelář, vejde do zasedačky, posadí se na své obvyklé místo, rozbalí si snídani a pustí se do jídla.

Na velké tabuli visící na podélné zdi místnosti je napsáno: uniforma, ochranný oděv, zbraň, slzný plyn, radiostanice, vozidlo, další technické vybavení, kanály, signály, dosažitelnost, výpadek signálu, kódy, zkouška spojení.

Petter Näslund se zastaví na chodbě přede dveřmi, potěšeně se zachechtá a zády k zasedací místnosti se rukama zavěsí na věřeje. Je to svalnatý holohlavý pětatřicetiletý chlapík s hodností vrchního komisaře, je tedy Joonovým nejbližším nadřízeným. Několik let flirtuje s Magdalenou Ronanderovou

a zarputile ignoruje její znechucené pohledy a neustálé pokusy o kolegiálnější tón. Magdalena již čtyři roky pracuje v detektivním oddělení jako inspektorka a jejím cílem je do třicítky dokončit studium práv.

Petter ztiší hlas a začne Magdalenu zpovídat, jakou si vybrala služební zbraň a jak často musí měnit hlaveň kvůli obroušeným vývrtům. Kolegyně předstírá, že jeho neohrabané dvojmyslné narážky nechápe, a sdělí mu, že si o každé vypálené střele vede záznamy.

„Ale máš ráda tvrdší zboží, že jo?“ nedá se Petter.

„Ne, mám glock 17,“ odvětí Magdalena, „protože do něj můžu použít většinu armádní devítimilimetrové munice.“

„Copak ty nepoužíváš českou...?“

„Jo, i když... radši mám švédské náboje m39B,“ prohlásí Magdalena.

Oba vejdou do zasedačky, posadí se na svá místa a pozdraví Joona.

„A glock má přece vedle mušky i ústovou brzdu,“ pokračuje Magdalena. „Dokáže skvěle zmírnit zpětný náraz a člověk může rychleji znovu vystřelit.“

„A copak si o tom myslí náš Muminek?“ zeptá se Petter.

Joona se pousměje, blýskne ledově jasnýma šedýma očima a odpoví svou zpěvavou finskou švédštinou:

„Že je to naprosto fuk, protože rozhodující jsou úplně jiné věci.“

„Takže ty nemusíš umět střílet?“ ušklíbne se Petter.

„Joona je dobrý střelec,“ prohlásí Magdalena Ronanderová.

„Je dobrej ve všem,“ povzdechne si Petter.

Magdalena Pettera ignoruje a obrátí se k Joonovi.

„Největší výhodou glocka s kompenzátořem je to, že ve tmě není vidět zášleh v ústí hlavně.“

„Máš úplnou pravdu,“ odpoví tiše Joona.

S veselým výrazem otevře své černé kožené desky a začne listovat v papírech. Do místnosti vejde Benny, posadí se, rozhlédne se po ostatních, plochou dlaně tvrdě udeří o desku

stolu, a když po něm Magdalena Ronanderová zlobně blýskne očima, široce se usměje.

„Vzal jsem si ten případ v Tumbě,“ řekne Joona.

„Co je to za případ?“ zeptá se Petter.

„Někdo nožem ubodal celou rodinu.“

„To není nic pro nás,“ opáčí Petter.

„Myslím, že se může jednat o sériového vraha, nebo při nejmenším...“

„Tak už toho konečně nech,“ přeruší ho Benny, pohlédne Joonovi do očí a opět uhodí dlaní do stolu.

„Šlo jen o vyřizování účtů,“ pokračuje Petter. „Půjčky, dluhy, hazard... ten chlap byl v Solvalle pěkně provařený.“

„Takže patologické hráčství,“ potvrdí Benny.

„Půjčoval si peníze od místních kriminálníků a musel za to zaplatit,“ prohlásí rozhodně Petter.

V místnosti zavládne ticho. Joona se napije vody a strčí si do úst kousek sendviče.

„Něco mi říká, že to bylo jinak,“ pronese tlumeným hlasem.

„Pak budeš muset požádat o přeložení,“ usměje se Petter. „To není věc státní kriminálky.“

„Podle mého názoru je.“

„Pokud ten případ chceš, tak se budeš muset přeškolit na okrskáře v Tumbě,“ řekne Petter.

„Hodlám ty vraždy vyšetřit,“ trvá na svém Joona.

„O tomhle rozhoduju já,“ zakončí debatu Petter.

Do místnosti vejde Yngve Svensson a posadí se. Napomádané vlasy nosí sčesané z čela, pod očima má modrošedé kruhy, na bradě narudlé strniště a neustále chodí v pomačkaném černém obleku.

„Yngwie,“ řekne spokojeně Benny.

Yngve Svensson je jedním z nejlepších švédských odborníků na organizovaný zločin, zodpovídá za oddělení analýz a patří do útvaru pro policejní spolupráci na mezinárodní úrovni.

„Yngve, co říkáš na ten případ v Tumbě?“ zeptá se Petter. „Určitě sis ho důkladně prostudoval, vid’?“

„Jo, vypadá to na nějakou místní záležitost,“ odpoví Yngve. „Vymahač se vydá za dlužníkem domů — vždyť ten chlápek tam v tuhle dobu už měl být —, ale nakonec dělal rozhodčího při fotbalovém zápase. Vymahač zřejmě jede ve speedu i v rohypnolu, je nevyrovnanější, vystresovanější, něco ho vyprovokuje, takže popadne kudlu a pustí se do členů rodiny, aby z nich vypáčil, kde je otec, pak se dostane do rauše a všechny oddělá, a nakonec vyrazí na stadion za tím chlákem.“

Petter se výsměšně ušklíbne, několikrát si zhluboka lokne vody, odříhne si do dlaně, pohlédne na Joona a zeptá se: „Co na tohle vysvětlení říkáš ty?“ „Není špatné, až na to, že na něm není ani zbla pravdy,“ odpoví Joona.

„A co se ti na něm nezdá?“ otázce se vztekle Yngve.

„Vrah napřed zabil toho chlápka na stadionu,“ řekne klidně Joona. „Teprve potom jel do domku a zavraždil zbytek rodiny.“

„A pak se sotva jedná o vymáhání dluhů,“ podpoří ho Magdalena Ronanderová.

„No, uvidíme, co nám poví pitva,“ zamumlá Yngve.

„Poví nám, že mám pravdu,“ odpoví Joona.

„Pitomče,“ povzdechne si Yngve a strčí si pod ret dvě porce žvýkácího tabáku.

„Joono, já ti tenhle případ nedám,“ prohlásí Petter.

„Chápu,“ řekne s povzdechem Joona a zvedne se od stolu.

„Kam jdeš — máme přece schůzi?“ ozve se Petter.

„Musím si promluvit s Carlosem.“

„Snad ne o tomhle?“

„Právě o tom,“ odpoví Joona a odchází.

„Stůj!“ zavolá za ním Petter. „Nebo budu muset...“

Joona Petterovo vyhrožování neposlouchá, klidně za sebou zavře dveře a kráčí dále chodbou. Pozdraví Anju, která k němu tázavě vzhledne od počítače.

„Copak ty nejsi na schůzi?“ zeptá se.

„Ale jo,“ odpoví Joona a zamíří k výtahu.

V pátém patře se nachází zasedací místnost policejního prezidia a kancelář Carlose Eliassona, ředitele státní kriminálky. Dveře jsou pootevřené.

„No tak pojd' dál,“ vyzve Joonu.

Joona vejde a Carlos na něj vrhne pohled, v němž se mísí radost i obavy.

„Jen nakrmím tyhle svoje drobečky,“ vysvětlí Joonovi a po klepe na okraj akvária. S úsměvem pohlédne na rybičky plouvoucí k hladině a nadrobí jim suché krmivo.

„Dej si trošku,“ zašeptá.

Carlos pokyne nejmenšímu rájovci dlouhoploutvému jménem Nikita, pak se znovu otočí a přátelsky pronese:

„Státní komise pro vyšetřování vražd by potřebovala, aby ses mrknul na ten případ v Dalarně.“

„To zvládnou sami,“ prohlásí Joona.

„Oni jsou zřejmě jiného názoru — byl tu kvůli tomu Tommy Kofoed a...“

„Ale já na to nemám čas,“ přeruší ho Joona.

Komisař se posadí naproti Carlosovi. Místnost příjemně voní kůží a dřevem. Akváriem hravě probleskují sluneční paprsky.

„Chtěl bych ten případ v Tumbě,“ řekne bez okolků Joona.

Na Carlosově přátelském vrásčitém obličejí se objeví znepokojený výraz.

„Asi před vteřinou mi volal Petter Näslund, a má pravdu, tohle není věc státní kriminálky,“ pronese opatrně.

„Já myslím, že ano,“ trvá na svém Joona.

„Naše záležitost by to byla pouze v případě, kdyby to vymáhání dluhů nějak souviselo se závažnou organizovanou trestnou činností, Joono.“

„O žádné vymáhání dluhů nešlo.“

„Že ne?“

„Vrah napřed zabil toho chlápka,“ prohlásí zarytě Joona. „Pak vyrazil do jejich vilky a to samé udělal i s ostatními. Chtěl

vyvraždit celou rodinu a půjde po té dospělé dívce i po tom chlapci, pokud přežije.“

Carlos krátce pohlédne na akvárium, jako by se obával, aby rybky nezaslechly něco nevhodného.

„Aha,“ opáčí skepticky. „A jak jsi na to přišel?“

„Krvavé stopy v tom domku byly kratší.“

„Co tím myslíš?“

Joona se předkloní a prohlásí:

„Šlápoty byly samozřejmě všude, neměřil jsem jejich délku, ale připadalo mi, že v té šatně na stadionu byly... no, zřetelnější, a v té vilce se mi zdály unavenější, méně energické.“

„A teď to přijde,“ řekne otráveně Carlos. „Teď mi s tím nedáš ani na chvíli pokoj, vid’?“

„Ale vždyť mám pravdu,“ odpoví Joona.

Carlos zavrtí hlavou:

„Myslím, že tentokrát ne.“

„Ale jo, mám.“

Carlos se obrátí k rybičkám a spustí:

„Tenhle Joona Linna je ten nejpaličatější beran, s jakým jsem se kdy setkal.“

„Ale proč bych měl ustoupit, když vím, že mám pravdu?“

„Nemůžu Pettera obejít a svěřit ti tenhle případ jen na základě nějakého tvého pocitu,“ vysvětluje Carlos.

„Ale můžeš.“

„Všichni si myslí, že šlo o vymáhání dluhů.“

„Ty taky?“ otázce se Joona.

„Jo, vlastně ano.“

„Stopy v šatně byly zřetelnější a energičtější, protože napřed došlo k vraždě toho chlapíka,“ zdůrazní Joona.

„Ty se nikdy nevzdáš,“ podotkne Carlos. „Že je to tak?“

Joona pokrčí rameny a usměje se.

„Asi bude nejlepší, když si rovnou promluví s někým z ústavu soudního lékařství,“ zamručí Carlos a zvedne sluchátko.

„Řeknou ti, že mám pravdu,“ odpoví se sklopeným zrakem Joona.

Joona Linna ví, že je umíněný paličák, a také je mu jasné, že bez jisté dávky zatvrzelosti by se daleko nedostal. Možná je její příčinou osud Joonova otce, Yrjöa Linny, hlídkujícího policisty v okrsku Märsta. Právě se nacházel na staré uppsalské dálnici kousek od Löwenströmovy nemocnice, když centrála spustila poplach a vyslala ho na Hammarbyskou ulici v Upplands Väsby. Jeden ze sousedů ohlásil, že Olofssonovy děti zase dostávají výprask. Švédsko bylo první zemí na světě, v níž byl v roce 1979 vydán zákaz tělesného trestání dětí, a policejní prezidium požadovalo, aby byl nový zákon důsledně dodržován. Yrjö Linna vjel na dvůr, zastavil před vchodem a čekal na svého kolegu Jonnyho Andersena. Po několika minutách mu zavolal vysílačkou. Jonny právě stál ve frontě u stánku s párky a zastával mínění, že pořádný chlap musí občas ukázat, kdo je doma pánem. Yrjö Linna nebyl příliš výřečný. Chápal, že na základě policejních předpisů by takovýto zásah neměl provádět sám, ale na kolegově příjezdu netrval. Nic mu neřekl, ačkoli si byl vědom toho, že má nárok na posily. Nechtěl se dohadovat, nechtěl vypadat jako slaboch a nemohl déle čekat. Vyběhl po schodech do třetího patra a zazvonil. Otevřela mu holčička s vystrašeným pohledem. Požádal ji, aby zůstala na chodbě, malá však zavrtěla hlavou a vběhla do bytu. Yrjö Linna ji následoval do obývacího pokoje. Dívenka zabušila na balkonové dveře. Yrjö zjistil, že tam stojí asi dvouletý chlapeček a na sobě má jen plenku. Zamířil rovnou k dítěti, aby ho pustil dovnitř, a opilce si všiml příliš pozdě. Muž seděl bez hnutí na pohovce přede dveřmi a hleděl směrem k balkonu. Yrjö musel jednou rukou odjistit západku a druhou zmáčknout kliku. Zarazil se až ve chvíli, kdy zaslechl výstřel z brokovnice. Šestatřicet olověných broků ho zasáhlo přímo do páteře a přivedilo mu téměř okamžitou smrt.

Jedenáctiletý Joona s maminkou Ritvou se odstěhovali z centra Märsty do tetina třípokojového bytu ve Fredhällu ve Stockholmu. Po absolvování základní školy a tříletého

gymnázia na Kungsholmenu se Joona přihlásil na policejní akademii. Často vzpomíná na kamarády z vysoké školy, na procházky po velkých zatravněných plochách, na klidné období před aspiranturou a na své první roky policejního asistenta. Joona Linna si odpracoval povinné penzum kancelářských povinností, zúčastnil se plánů na zrovnoprávnění mužů a žen i práce v odborech, řídil dopravu během stockholmského maratonu i stovek automobilových nehod, prožíval nepříjemné rozpaky, když fotbaloví fanoušci doráželi na jeho kolegyně v metru skandováním posměšných popěveků: „Kampak kočko s tím obuchem? Sucheť dovnitř, mokrej ven!“, nacházel mrtvé feťáky závislé na heroinu se zanícenými vpichy, vedl vážné debaty s různými chmatáky, pomáhal personálu sanitky se zvracejícími opilci, hovořil s vystrašenými prostitutkami, třesoucími se abstinenčními záchvaty a příznaky onemocnění AIDS, setkal se se stovkami mužů, kteří týrali své ženy a děti, přičemž se vždy jednalo o stejný vzorec chování; muž byl opilý, jednal však zcela plánovitě za staženými žaluziemi a s rádiem puštěným na plné pecky. Pokutoval řidiče za překročení rychlosti či jízdu pod vlivem alkoholu, zabavoval zbraně, drogy a podomácku vypálenou kořalku. Jednou byl na neschopence s houserem a šel se projít, aby mu úplně neztuhly svaly, vtom však spatřil, jak nějaký skin chytil před Klastorpskou školou muslimskou ženu za ňadro. Navzdory bolavým zádkům vyrazil za holou lebku podél vody, proběhl celý park, řítil se kolem Smedsuddenu na Západní most a pokračoval přes vodu a Långholmen k Södermalmu; výtečníka dostihl až u semaforu na Högalidské ulici.

Ačkoli Joona Linna žádný kariérní postup nezamýšlel, stále povyšoval. Rád pracuje na náročných případech a nikdy se nevzdává. Na výložce má hvězdu a tři dubové listy; chybí mu čtverhranná šňůrka, nezbytná pro hodnost vrchního komisaře. Zkrátka na všechny formy šéfování zvyšoka kašle a odmítá vstoupit do Státní komise pro vyšetřování vražd.

Dnešního prosincového rána sedí Joona Linna v kanceláři ředitele kriminálky a stále ještě necítí únavu po dlouhé noci strávené v Tumbě a v Karolínské nemocnici. Naslouchá telefonátu Carlose Eliassona s profesorem Nilsem Åhlénem zvaným „Nålen“, zástupcem vedoucího ústavu soudního lékařství ve Stockholmu.

„Ne, potřebuju vědět, kde došlo k první vraždě,“ říká Carlos a odmlčí se. „To chápu, jistě... ale jaký je tvůj předběžný názor?“

Joona se opře o opěradlo, poškrábe se v blondatých rozčepýřených vlasech a sleduje, jak ředitelův obličej stále více rudne. Carlos naslouchá Nålenovu monotónnímu hlasu, pak namísto odpovědi pouze přikývne a bez rozloučení telefon položí.

„Oni... oni...“

„Zjistili, že napřed došlo k vraždě otce,“ doplní ho Joona. Carlos přikývne.

„Přesně tohle jsem ti říkal,“ pokračuje s úsměvem Joona. Carlos si rozpačitě odkašle.

„Fajn, takže povedeš předběžné vyšetřování,“ prohlásí. „Ten případ v Tumbě je tvůj.“

„Chvilíčku,“ odvětí vážně Joona.

„Chvilíčku?“

„Napřed bych od tebe chtěl něco slyšet. Řekni, kdo z nás měl pravdu, ty, nebo já?“

„Ty!“ zařve Carlos. „Pro boha svatého, Joono, ty si nedáš pokoj? Máš pravdu, jako obvykle!“

Joona zakryje úsměv rukou a vstane.

„Teď musím vyslechnout svědka, než bude pozdě.“

„Ty budeš vyslýchat toho chlapce?“ zeptá se Carlos.

„Ano.“

„Takže už jsi mluvil se státním zástupcem?“

„Nehodlám vyšetřování nikomu předat, dokud nebudu mít podezřelého,“ řekne Joona.

„Ano, mám na to stejný názor,“ odpoví Carlos. „Jen si myslím, že by bylo dobré mít souhlas státního zástupce, pokud hodláš mluvit s tak vážně zraněným dítětem.“

„Fajn, jsi hlava, jako obvykle — zavolám Jensovi,“ odpoví Joona a odejde.

Po rozhovoru s ředitelem státní kriminálky nasedne Joona do vozu, otočí klíčkem v zapalování, zařadí jedničku, opatrně vyjede z parkoviště a zamíří k nedalekému ústavu soudního lékařství v areálu Karolínského institutu.

Než zavolá vrchnímu státnímu zástupci, musí si promyslet, kolik toho o tumbských vraždách dosud ví. Složka s poznámkami z předběžného vyšetřování leží na sedadle spolujezdce. Joona zamíří k náměstí Svatého Erika a snaží se rozpomenout, co o započatém ohledání místa činu ohlásil na státní zastupitelství a co mu při nočním rozhovoru sdělila sociální pracovnice.

Joona přejede most a nalevo zaznamená nezřetelné obrysy zámku Karlsberg. Sám pro sebe si zopakuje vyjádření obou lékařů o rizicích hrozcích při výslechu takto zraněného pacienta a rozhodne se, že si události posledních dvanácti hodin projde ještě jednou.

Karim Muhammed přišel do Švédska jako íránský uprchlík. Ve své vlasti byl novinářem, po návratu Rúholláha Chomejního k moci však skončil ve vězení. Po osmi letech strávených za mřížemi se mu podařilo uprchnout do Turecka, odkud pokračoval do Německa a pak do švédského Trelleborgu. Karim Muhammed již dva roky pracuje pro Jasmin Jabirovou, majitelku místní úklidové firmy se sídlem v Tullinge na ulici Alice Tegnérové číslo 9. Z pověření radnice okresu Botkyrka má firma na starost úklid školy v Tullinebergu, Vistě a Broängu, plaveckého stadionu ve Storvretenu, gymnázia a sportovního stadionu v Tumbě a šaten u hřiště v Rödsthage.

Karim Muhammed dorazil na hřiště v Rödsthage v pondělí sedmého prosince ve dvacet padesát. Byl to jeho poslední

pracovní úkol. Svůj volkswagen zaparkoval poblíž červené toyoty. Reflektory na vysokých sloupech kolem hřiště byly zhasnuté, v šatnách se však ještě svítilo. Karim otevřel zadní dveře, vysunul rampu, vylezl po ní dovnitř a odvázal nejmenší úklidový vozík.

Došel k nízké dřevěné budově, a když chtěl otočit klíčem v zámku pánské šatny, všiml si, že je odemčeno. Zaklepal na dveře, a jelikož nikdo nereagoval, vstoupil do místnosti. Krev na podlaze zaznamenal až ve chvíli, kdy zapřel dveře plastovým klínem. Vešel do šatny, spatřil mrtvého muže, vrátil se ke svému vozu a zavolal na tísňovou linku.

Centrála se spojila vysílačkou s policejním vozem na huddingeské dálnici poblíž stanice pendlu v Tumbě. Na místo byli vysláni policejní asistenti Jan Eriksson a Erland Björkander.

Zatímco Erland Björkander zpovídal Karima Muhammeda, Jan Eriksson zamířil do šatny. Zdálo se mu, že ležící muž vydal nějaký zvuk, z čehož usoudil, že je ještě naživu, a rozběhl se k němu. Když ho však obrátil, pochopil, že se zmýlil. Tělo bylo ošklivě zřízené, chyběla mu pravá paže a surově rozdrásaný hrudník připomínal otevřenou nádobu s krvavou břečkou. Na místo dorazila záchranka a záhy po ní i policejní inspektorka Lillemor Blomová. Oběť byla bez problémů identifikována jako Anders Ek, učitel chemie a fyziky na gymnáziu v Tumbě. Jeho manželka byla knihovnice z Huddinge Katja Eková. Bydleli v řadovém domku na Ohradní ulici číslo 8 se dvěma nezletilými dětmi, Lisou a Josefem.

Vzhledem k pozdní hodině pověřila kriminální inspektorka Lillemor Blomová policejního asistenta Erlanda Björkandera, aby promluvil s rodinou oběti, zatímco ona sama přijala hlášení Jana Erikssona a zajistila uzavření místa činu.

Erland Björkander dojel k řadovému domku v Tumbě, zaparkoval a zazvonil. Když nikdo neotevíral, obešel vilku a posvítil si baterkou do okna na zadní straně domu. První, co uviděl, byla veliká kaluž krve na celoplošném koberci v ložnici a zakrvácené pruhy na podlaze, jako by někdo

někoho táhl dveřmi. Na prahuležely dětské brýličky. Erland na vlastní pěst vyrazil balkonové dveře a se zbraní v ruce vtrhl dovnitř. Prošel celý dům, našel tři oběti, okamžitě povolal policii a záchranku a vlastně si ani nevšiml, že chlapec žije. Omylem však na vysílačce nastavil kanál pokrývající celé okolí Stockholmu.

Joona Linna seděl ve svém voze na Drottningholmské ulici, vtom se ve dvacet dva deset ozval z vysílačky zděšený poplach. Jakýsi policejní asistent jménem Erland Björkander křičel, že ty děti jsou podřezané, že je v domě sám, že je mrtvá i jejich matka, že jsou všichni zabití. O chvílku později policista vyšel před dům, trochu se sebral a oznámil, že do domku na Ohradní ulici ho samotného vyslala policejní inspektorka Lillemor Blomová. Björkander opět zmlkl, zamumlal, že použil nesprávný kanál, a pak se jeho hlas ztratil.

V Joonově voze zavládlo ticho. Stěrače sbíraly z oken vodní kapky. Když Joona pomalu projížděl kolem Kristinebergu, vzpomněl si na svého tátu, který zůstal při zásahu bez pomoci.

U Štěpánské školy zajel ke krajnici. Špatný postup při zásahu v Tumbě ho rozčílil. Žádný policista nesmí provádět takovýto zásah na vlastní pěst. Joona si povzdechl, zvedl telefon a požádal o spojení s Lillemor Blomovou.

Lillemor Blomová studovala na policejní akademii ve stejné době jako Joona. Po postgraduálním studiu se provdala za kolegu Jerkera Lindkvista. O dva roky později se jim narodil syn Dante. Jerker si nikdy nevybral svou placenou část otcovské dovolené, ačkoli je stanovena zákonem, čímž svou rodinu ekonomicky ochudil a zpomalil manželčinu profesní kariéru. Nakonec ji opustil kvůli mladší kolegyni, která právě odpromovala, a Joona slyšel, že se se synem nestýká ani jednou za čtrnáct dní.

Když Lillemor zvedla telefon, Joona se stručně představil. Rychle odbyl zdvořilostní fráze a poté Lillemor řekl, co se dozvěděl z policejní vysílačky.

„Máme málo lidí, Joono,“ vysvětlila Lillemor. „A já jsem si opravdu myslela, že...“

„To je ksakru úplně fuk, co sis myslela,“ přerušil ji Joona.

„Ty mě neposloucháš,“ namítla Lillemor.

„Ale jo, když...“

„No tak mě ksakru poslouvej!“

„Nemůžeš přece poslat Erlanda na místo činu samotného,“ pokračoval Joona.

„Už jsi skončil?“

Po krátkém mlčení mu Lillemor Blomová vysvětlila, že asistent Erland Björkander dostal za úkol pouze informovat rodinu o neštěstí, svévolně však převzal iniciativu a vyrazil dveře na zadní straně domku. Joona uznal, že měla pravdu, několikrát se omluvil a víceméně ze zdvořilosti se otázel, co se v té Tumbě vlastně stalo.

Lillemor mu zopakovala hlášení asistenta Erlanda Björkandera o nožích a přiborech ležících v krvi na podlaze, o dětských brýlích, o krvavých stopách a otiscích rukou, o mrtvolách i o rozmístění částí rozřezaných těl. Poté mu sdělila, že Anders Ek, kterého považovala za posledního z obětí, byl na sociálním odboru známá firma kvůli patologickému hráčství. Ek podstoupil oddlužení, ale zároveň si půjčoval peníze od místních kriminálníků. Teď se k němu vydal nějaký vymahač a pustil se nožem do členů rodiny, aby z nich dostal, kde je otec. Lillemor popsala mrtvé tělo Anderse Eka včetně toho, že ho pachatel začal rozřezávat na kusy; na místě našli lovecký nůž a ve sprše odříznutou paži. Pověděla mu vše, co o rodině věděla, a dodala, že chlapec byl převezen do nemocnice v Huddinge. Několikrát zopakovala, že mají málo lidí a že ohledání míst činu muselo počkat.

„Tak já to udělám,“ řekl Joona.

„A proč?“ zeptala se překvapeně Lillemor.

„Chtěl bych se na to podívat.“

„Teď hned?“

„Ano, rád,“ odpověděl Joona.

„Prima,“ řekla kolegyně tónem, z něhož bylo jasné, že to myslí vážně.

Joona zprvu nechápal, co vzbudilo jeho zájem. Hlavním důvodem nebyla závažnost zločinu, ale mezi informacemi, které dostal, a z nich vyvozenými závěry mu cosi nehrálo.

Když si prohlédl obě místa činu — pánskou šatnu u Röd stuhage a řadovou vilku na Ohradní ulici 8 v Tumbě —, byl si jist tím, že své původní tušení dokáže podložit konkrétními fakty. Samozřejmě se nejednalo o žádné důkazy, ale jeho postřehy byly natolik důležité, že věc nemohl nechat jen tak. Byl přesvědčen o tom, že k vraždě otce došlo před útokem na ostatní členy rodiny. Jednak si všiml, že stopy v krvi v šatně působily ve srovnání se stopami v řadovém domku rozhodněji a energičtěji, a jednak měl lovecký nůž, nalezený ve sprše u hřiště, ulomenou špičku, čímž by bylo možné vysvětlit poházené přístroje na podlaze v kuchyni ve vilce; pachatel jednoduše hledal novou zbraň.

Joona požádal všeobecného lékaře v nemocnici v Hud-dinge, aby mu poskytl odbornou pomoc do doby, než dorazí soudní lékař a technici ze státní kriminalistické laboratoře. Společně provedli předběžné ohledání místa činu, pak se Joona spojil s ústavem soudního lékařství ve Stockholmu a požádal o kompletní soudní pitvu.

Když Joona vyšel z domku, stála Lillemor Blomová u rozvodné skříně vedle pouliční lampy a kouřila. Joona už dlouho nebyl tak otřesený. Nejsurovější násilí bylo namířeno proti malé holčičce.

Kriminální technik byl již na cestě. Joona překročil chvějící se světlemodrou pásku, kterou bylo uzavřeno místo činu, a zamířil k Lillemor.

Venku byla tma a větrno. Tu a tam je do tváře bodla zmrzlá sněhová vločka. Lillemor byla hezká, třebaže působila opotřebovaně; tvář měla plnou unavených vrásek a byla přehnaně, ale nedbale nalíčená. Joonovi však se svým rovným nosem,

vysedlými lícními kostmi a šikmýma očima připadala vždyc-
ky krásná.

„Už jste zahájili předběžné ohledání místa činu?“ zeptal se Joona.

Lillemor zavrtěla hlavou a vyfoukla kouř.

„Já to udělám,“ řekl Joona.

„A já se půjdu domů trochu vyspat.“

„To zní hezky,“ usmál se Joona.

„Tak pojď se mnou,“ zažertovala Lillemor.

„Musím zjistit, jestli by nebylo možné promluvit si s tím chlapcem.“

„Přesně tak, už jsem zavolala do státní kriminalistické laboratoře v Linköpingu, aby se spojili s nemocnicí v Huddinge.“

„Tak to je vážně dobrá práce.“

Lillemor odhodila nedopalek na zem a zašlápla ho.

„Co má s tímhle vlastně společného státní kriminálka?“ zeptala se a pohlédla k jeho vozu.

„Uvidíme,“ zamumlal Joona.

Důvody, které vedly k oběma vraždám, nemají s vymáháním dluhů nic společného, pomyslí si znovu Joona. To prostě nemá logiku. Někdo chtěl vyvraždit celou rodinu, ale jeho záměry a motiv zatím neznáme.

Joona se posadil do vozu, zavolal do huddingeské nemocnice a dozvěděl se, že pacient byl převezen na neurochirurgické oddělení Karolínské nemocnice v Solně. Jeho stav se prý zhoršil hodinu poté, co mu jeden z kriminálních techniků odebral biologický materiál.

Pozdě v noci zamířil Joona zpět do Stockholmu. Na söder-
täljeské dálnici zavolal na sociální odbor kvůli zahájení spolu-
práce ohledně chlapcových výsledků v rámci předběžného vy-
šetřování. Přepojili ho na službu konající pracovníci Susanne
Granatovou, působící jako příbraná osoba k ochraně oprávněných
zájmů dětí. Joona jí vysvětlil zvláštní okolnosti celého
případu a požádal, zda se na ni může znovu obrátit, pokud
se dozví, že je pacientův stav stabilizovaný.

Joona dorazil na neurologické oddělení intenzivní péče v Karolínské nemocnici pět minut po druhé hodině ráno a o patnáct minut později se mu podařilo promluvit si s ošetřující lékařkou Danielou Richardsovou. Ta mu vysvětlila, že podle jejího názoru nebude chlapec schopen podstoupit výslech po několik týdnů, pokud svá zranění vůbec přežije.

„Pacient je v šoku,“ prohlásila lékařka.

„Co to znamená?“

„Utrpěl příliš velkou ztrátu krve a krevní oběh začíná selhávat...“

„Copak jste to krvácení nezastavili?“

„Myslím, že ano, doufám v to, po celou dobu dostává transfúze, ale kvůli nedostatečnému přísunu kyslíku do tkání není tělo schopno odbourávat odpadní produkty, dochází k okyselení krve a následně tak hrozí poškození dalších orgánů.“

„Je při vědomí?“

„Ne.“

„Ale já s ním musím mluvit. Opravdu by se nedalo nic dělat?“

„Jediný člověk, který by snad mohl zlepšení chlapcova stavu urychlit, je Erik Maria Bark.“

„Ten hypnotizér?“ otázal se Joona.

„Pokud chcete, aby vám pomohl, tak mu takhle nikdy neříkejte,“ prohlásila vzápětí Daniela. „Je to náš nejlepší odborník na šok a trauma.“

„Vadilo by vám, kdybych ho požádal, aby sem přišel?“

„Naopak, sama jsem na to už myslela,“ odpověděla lékařka.

Joona hledal po kapsách telefon, pochopil, že ho nechal v autě, a zeptal se Daniely Richardsové, zda by si mohl půjčit její. Napřed informoval o celé záležitosti a okolnostech případu Erika Mariu Barka, pak ještě jednou zavolał Susanne Granatové z odboru péče o dítě a vysvětlil jí, že si s Josefem Ekem možná bude moci už brzy promluvit. Sociální

pracovnice mu sdělila, že rodinu Ekových mají v registru; otec byl patologický hráč a před třemi roky byli v kontaktu s jeho dcerou.

„S jeho dcerou?“ otázal se skepticky Joona.

„Se starší dcerou Evelyn,“ sdělila mu Susanne.

Erik Maria Bark se vrátil domů z Karolínské nemocnice, v níž se setkal s kriminalistou Joonou Linnou. Komisař se Erikovi zalíbil navzdory tomu, že se ho snažil přimět k porušení slibu, že už nikdy nebude hypnotizovat. Snad mu byla sympatická Joonova neskrývaná a upřímná starost o starší děvče. Právě v této chvíli ji možná hledá vrah.

Erik vejde do ložnice a pohlédne na svou ženu Simonu ležící v posteli. Je velice unavený, tabletky začínají účinkovat, oči má slabé a těžké, zmocňuje se ho ospalost. Světlo pronikající do pokoje připomíná poškrábanou skleněnou desku. Zbytek noci strávil v nemocnici a venku se už rozednívá. Simona je natažená přes obě postele. Tělo má těžké. Odkopaná přikrývka jí leží u nohou, noční košili má vyhrnutou až do pasu a ochable spočívá na břiše. Na pažích i ramenou jí naskočila husí kůže. Erik ženu opatrně přikryje. Simona cosi zamumlá a stočí se do klubíčka. Erik se posadí a pohládí ji po kotníku, vidí, jak prsty zareagují na jeho dotyk a pohnou se.

„Půjdu se osprchovat,“ řekne Erik.

„Jak se jmenoval ten policajt?“ zamumlá Simona.

Než však Erik stačí odpovědět, ocitne se ve stockholmském Vyhlídkovém hájku. Vrtá se v pískovišti a objeví žlutý kámen, oblý jako vejce a velký jako dýně. Jezdí po něm rukama a po straně nahmatá jakýsi reliéf, ostrou řadu zubů. Když těžký balvan obrátí, vidí, že je to lebka dinosaura.

„Táhni k čertu!“ zaječí na něj Simona.

Erik sebou trhne a uvědomí si, že usnul a že se mu to jen zdálo. Silné prášky ho uspaly uprostřed rozhovoru. Pokusí se o úsměv, setká se však se Simoniným chladným pohledem.

„Simi? Co se děje?“

„Takže to začalo nanovo?“ zeptá se žena.

„A co?“

„Co asi?“ opáčí rozzlobeně Simona. „Kdopak je Daniela?“

„Daniela?“

„Přísahal jsi, dal jsi mi slib, Erik,“ řekne vzrušeně Simona.

„Věřila jsem ti, byla jsem tak pitomá, že jsem ti opravdu věřila...“

„O čem to mluvíš?“ přeruší ji Erik. „Daniela Richardsová je má kolegyně z Karolínské nemocnice. Co je s ní?“

„Nelži mi.“

„Tohle je vážně absurdní,“ odpoví s úsměvem Erik.

„Tak tobě to připadá jako legrace?“ zeptá se Simona. „Občas mě napadlo... dokonce jsem si myslela, že na to, co se stalo, dokážu zapomenout.“

Erik na několik vteřin upadne do spánku, přesto však slyší, co mu manželka říká.

„Zřejmě bude nejlepší, když se rozejdeme,“ zašeptá Simona.

„Mezi mnou a Danielou nic není.“

„Na tom už stejně nezáleží,“ odpoví unaveně Simona.

„Že ne? Že na tom nezáleží? Tak ty se se mnou chceš rozejít kvůli deset let staré aférce?“

„Aférce?“

„Byl jsem opilý a...“

„Nechci nic slyšet, všechno vím, já... Do prdele! Odmítám hrát tuhle roli. Nejsem žádná žárlivá hysterka, ale jsem loajální člověk a totéž žádám od druhých.“

„Nikdy potom jsem tě nepodvedl a už nikdy se to nestane...“

„A jak mi to chceš dokázat?“ přeruší ho Simona. „Přesně to bych totiž potřebovala.“

„Jednoduše mi musíš důvěřovat,“ odpoví Erik.

„Jo,“ povzdechne Simona, sebere polštář a pokrývku a odejde z ložnice.

Erik těžce dýchá, ví, že by měl jít za ní, stáhnout ji zpět do postele nebo si lehnout na zem vedle pohovky v hostinském pokoji, ale potřeba spánku je stále silnější. Už se mu nedokáže ubránit. Lehne si, cítí, jak mu tělem kolují dopaminy,

obličej, prsty na nohou i na rukou mu zaplaví slastná ochablost. Těžký, chemicky vyvolaný spánek mu zakalí vědomí jako moučný mrak.

O dvě hodiny později Erik pomalu otevře oči do bledého denního světla pronikajícího záclonami. Ihned se mu vybaví obrazy minulé noci; Simonino obvinění a chlapec se stovkami černých skvrn na bílém těle. Hluboké rány v zátylku, na hrdle a v hrudním koši.

Erik pomyslí na kriminálního komisaře přesvědčeného o tom, že pachatel měl v úmyslu vyvraždit celou rodinu. Napřed otce, pak matku, syna i dceru.

Na nočním stolku se rozdrnčí telefon.

Erik vstane, nechá přístroj vyzvánět, roztáhne záclony, mžourá na protější fasádu a pokouší se uspořádat si myšlenky. V ranním slunci jsou na okně patrné špinavé šmouhy.

Simona odešla do galerie. Erik nechápe její reakci, nerozumí, proč mluvila o Daniele. Přemýšlí, zda nešlo o něco úplně jiného. Možná o ty jeho prášky. Uvědomuje si, že má velmi blízko k závažné závislosti. Ale potřebuje se vyspat. Noční služby v nemocnici mu zničily spánek. Bez prášků by bylo dávno po mně, pomyslí si, natáhne se po budíku, ale shodí ho na podlahu.

Telefon ztichne, po chvíli se však znovu rozezvoní.

Zauvažuje, zda nemá jít k Benjamínovi, lehnout si vedle synka, opatrně ho probudit a zeptat se, co se mu zdálo.

Nakonec telefon zvedne a představí se.

„Erik Maria Bark.“

„Ahoj, tady Daniela Richardsová.“

„Ty jsi ještě na neurologii? Kolik je vlastně hodin?“

„Čtvrt na devět — už toho začínám mít po krk.“

„Tak jed' domů.“

„Naopak,“ prohlásí rozhodně Daniela. „Musíš se sem vrátit. Komisař už je na cestě. Je přesvědčený o tom, že pachatel hledá nejstarší dceru. Říká, že musí mluvit s tím chlapcem.“

Erik najednou pocítí za očima temnou tíhu.

„To není zrovna nejlepší nápad, když vezmu v úvahu...“

„Ale co to děvče?“ přeruší ho lékařka. „Asi mu dám brzy svolení k výslechu.“

„Ty myslíš, že pacient výslech zvládne?“ zeptá se Erik.

„Jestli ho zvládne? Samozřejmě že ne, na to je moc brzy, jeho stav je... Bez přípravy se dozví, co se stalo s jeho rodinou, nebude mít možnost se nějak psychicky obrnit... bude psychotický, bude...“

„Posouzení pacientova stavu je tvoje věc,“ přeruší ji Erik.

„Takže za prvé, nechci k němu pouštět policii, ale nemůžu jen tak sedět se založenýma rukama, když je jeho sestra v nebezpečí,“ prohlásí Daniela.

„Ale to je...“

„Po tom děvčeti jde vrah,“ vpadne mu do řeči zvýšeným hlasem lékařka.

„Zřejmě ano.“

„Promiň, nevím, proč se mě ta věc tak dotýká,“ pokračuje kolegyně. „Možná proto, že třeba ještě není pozdě, že se dá ještě něco dělat. Obvykle to bývá naopak, ale v tomhle případě bychom mohli zachránit mladé děvče, než ji...“

„Tak co po mně vlastně chceš?“ přeruší ji Erik.

„Musíš sem přijet a udělat to, v čem jsi dobrý.“

„Můžu s chlapcem o těch událostech promluvit, až mu bude trochu líp.“

„Musíš sem přijet a zhypnotizovat ho,“ prohlásí vážně Daniela.

„Ne, to nejde,“ odpoví Erik.

„Je to jediné východisko.“

„Nemůžu.“

„Neznám nikoho lepšího.“

„K praktikování hypnózy v Karolínské nemocnici nemám povolení.“

„To zařídím, než sem dorazíš.“

„Ale já slíbil, že už nikdy nebudu nikoho hypnotizovat.“

„Nemohl bys sem prostě jen přijet?“

Na chvíli zavládne ticho a poté se Erik zeptá:

„Je při vědomí?“

„Brzy bude.“

Erik slyší v telefonu vlastní dech.

„Pokud chlapce nezhypnotizuješ, tak k němu pustím toho policajta.“

Daniela položí telefon.

Erik zůstane stát s přístrojem v chvějící se ruce. Pocítí tíhu v hlavě a otevře noční stolek. Dřevěná krabička s papouškem tam není. Musel ji nechat v autě.

Bytem plným slunce jde probudit Benjamína.

Chlapec spí s otevřenými ústy, tvář má bledou a navzdory celonočnímu spánku vypadá vyčerpaně.

„Beni?“

Benjamín otevře oči, rozespale na něj hledí jako na cizince a poté se mu na tváři rozhostí stejný úsměv, jako když byl malý.

„Je ráno, musíš vstávat.“

Benjamín se posadí, zívá, škrábe se ve vlasech a pohlédne na telefon zavěšený na krku. To dělá každé ráno hned po probuzení; zkontroluje, zda v noci nezaspal nějakou zprávu. Erik vyndá žlutou tašku značky Puma, v níž je desmopresin, preparát s koagulačním faktorem, dezinfekční roztok, sterilní kanyly, obinadla, chirurgická náplast a lokální analgetikum.

„Chceš injekci teď, nebo až u snídaně?“

Benjamín pokrčí rameny.

„To je fuk.“

Erik rychle navlhčí synkovu hubenou paži, natočí ji k oknu, poklepe na injekční stříkačku a opatrně zavede kanylu. Zatímco mu pomalu vstříkuje obsah injekce pod kůži, chlapec vsedě volnou rukou cosi vymačkává na mobilu.

„Sakra, už mám skoro vybitou baterii,“ prohlásí Benjamín a položí se. Erik mu stáhne paži obinadlem, aby zastavil krvácení. Benjamín bude muset dlouho ležet a čekat, než mu Erik přelepí ranku chirurgickou náplastí.

Erik opatrně ohýbá synkovu nohu, pak zlehka rozcvičí jeho útlá kolena a nakonec mu namasíruje chodidla a prsty u nohou.

„Tak jak je?“ zeptá se a celou dobu sleduje chlapcův obličej.

Benjamín se zašklebí.

„Normálka,“ odpoví.

„Chceš analgetikum?“

Syn zavrtí hlavou a Erik si najednou vzpomene na bezvládného svědka, na chlapce pobodaného nožem. Kdoví, možná právě v této chvíli hledá vrah jeho starší sestru.

„Copak ti je, tati?“ zeptá se opatrně Benjamín.

Erik mu pohlédne do očí a navrhne:

„Jestli chceš, hodím tě do školy autem.“

„A proč?“

Provoz v ranní špičce se táhne jako med. Benjamín sedí vedle otce a houpavé pohyby vozu ho pomalu uspávají. Zešíroka zívne a pocítí v těle zbytek příjemného tepla po nočních spánku. Uvědomí si, že ačkoli má táta naspěch, udělal si čas, aby ho zavezl do školy. Benjamín se usměje. Takhle je to vždycky, pomyslí si. Když táta v nemocnici vidí nějakou hrůzu, má strach, že se mi něco stane.

„Tak jsme na ty brusle přece jen zapomněli,“ pronese najednou Erik.

„To jo.“

„Můžeme se pro ně vrátit.“

„Ne, v pohodě, to je fuk,“ řekne Benjamín.

Erik se snaží dostat do jiného pruhu, do cesty mu však vjede další vůz. Nezbyvá mu než se vrátit a při tom téměř narazí do popelářského auta.

„Ještě bychom stihli...“

„Kašli na to, už ty brusle neřeš,“ řekne podrážděně Benjamín.

Erik na něj vrhne překvapený pohled.

„Já myslel, že bruslíš rád, nebo ne?“

Benjamín neví, co odpovědět, nesnáší podobné výslechy, nechce lhát.

„Tak jo, nebo ne?“ zeptá se Erik.

„Co jako?“

„Copak tebe bruslení nebaví?“

„Co je na tom zábavnýho?“ zamumlá chlapec.

„Koupili jsme přece úplně nové...“

„Brusle jsou stejně otrava,“ přeruší ho znechuceně Benjamín.

„Takže se pro ně nemám vracet?“

Benjamín namísto odpovědi povzdechne.

„Brusle tě nebaví,“ řekne Erik. „Nebaví tě šachy ani televize. Co tě vlastně baví?“

„Nevím,“ odpoví syn.

„Opravdu tě nic nebaví?“

„Ale jo.“

„Dívat se na filmy?“

„Občas.“

„Občas?“ usměje se Erik.

„Jo,“ prohlásí Benjamín.

„Vždyť sis během jednoho večera dokázal přehrát tři nebo čtyři filmy,“ řekne povzbudivě Erik.

„A co má jako bejt?“

„Ale nic,“ pokračuje vesele Erik. „Co by mělo být? Ale do-
cela by mě zajímalo, na kolik filmů denně by ses dokázal dí-
vat, kdyby tě ten film opravdu bavil? Pokud by se ti opravdu
hodně líbil...“

„Nech toho.“

„Třeba kdybys měl dvojitou obrazovku a rychle bys je pře-
táčel dopředu, abys všechny stihl.“

Benjamín se nedokáže ubránit úsměvu, když s ním táta
takhle cukruje.

Najednou se ozve tlumené třesnutí a na obloze se objeví
bleděmodrá hvězda s kouřově zbarvenými paprsky.

„To je divná doba na rachejtle,“ podotkne Benjamín.

„Cože?“ zeptá se otec.

„Koukej,“ ukáže chlapec.

Nad střechami se vznáší dýmová hvězda. Benjamín z nějakého důvodu dostane strach o Aidu, stáhne se mu žaludek a polije ho horko. V pátek tiše seděli vedle sebe na pohovce v Aidině těsném obývacím pokoji v Sundbybergu. Dívali se spolu na film *Elephant* a její mladší bráška si hrál na podlaze s kartami pokémonů a povídal si sám pro sebe.

Erik zaparkuje před školou a Benjamín najednou spatří Aidu. Stojí na druhé straně plotu a čeká na něj. Uvidí ho a zamává mu. Chlapec popadne školní tašku a nervózně pronese:

„Tak čau, tati, díky za svezení.“

„Mám tě rád,“ řekne tiše Erik.

Benjamín přikývne a odtáhne se.

„Pustíme si večer nějaký film?“ zeptá se Erik.

„Nevím,“ řekne se sklopenýma očima chlapec.

„To je Aida?“ zeptá se otec.

„Jo,“ odpoví téměř neslyšně Benjamín.

„Rád bych se s ní seznámil,“ řekne Erik a vystoupí z vozu.

„A proč jako?“

Oba zamíří k Aidě. Benjamín se na ni sotva odváží pohlédnout, připadá si jako mimino. Nemůže uvěřit, že by se tátovi zamlouvala. Ale na to, co se tátovi líbí nebo nelíbí, on zvysooka kašle. Blíží se k ní a Aida neklidně tře oči z jednoho na druhého. Než jí chlapec stačí věc vysvětlit, natáhne k ní Erik ruku a pozdraví:

„Dobrý den.“

Aida opatrně přijme nabízenou dlaň. Benjamín si všimne, že táta zkoprní, když spatří dívčino tetování na krku: hákový kříž a vedle něj maličkou Davidovu hvězdu. Oči má černě nalíčené, vlasy svázané do dvou dětských culíků a na sobě má černou koženou bundu a širokou černou tylovou sukni.

„Já jsem Erik, Benjamínův táta,“ představí se Erik.

„Aida,“ řekne dívka jasným, ale tichým hlasem. Benjamínovi zrudnou tváře, nervózně pohlédne na Aidu a sklopí zrak.

„Vy jste neonacistka?“ zeptá se Erik.

„A vy?“ opáčí dívka.

„Ne.“

„Ani já ne,“ prohlásí Aida a krátce mu pohlédne do očí.

„A proč máte ten...“

„Pro nic,“ odpoví děvče. „Nejsem nic, jsem jen...“

Do věci se vloží Benjamín, srdce mu nad tátovou neomaleností buší jako o závod.

„Před pár lety se dostala do jedné party,“ řekne zvýšeným hlasem. „Ale došlo jí, co je to za pitomce a...“

„Nemusíš mu nic vysvětlovat,“ přeruší ho popuzeně Aida.

Chlapec na okamžik ztratí řeč.

„Já... podle mě je odvážné nést odpovědnost za své chyby,“ pronese posléze.

„Ano, ale mně to připadá,“ řekne Erik, „jako nedostatek pochopení, když si to nedá odstranit...“

„Nech toho!“ zaječí Benjamín. „Nic o ní nevíš.“

Aida se otočí a odejde. Benjamín běží za ní.

„Promiň,“ zasupí. „Táta je strašně trapnej...“

„Takže nemá pravdu?“ zeptá se dívka.

„Ne,“ odvěti tiše Benjamín.

„No, já bych řekla, že možná ano,“ podotkne Aida, usměje se a vezme Benjamína za ruku.

Oddělení soudního lékařství se nachází v červeném cihlovém domě na Retziově ulici číslo pět, uprostřed velkého areálu Karolínského institutu obklopeného ze všech stran komplexem vysokých budov. Joonu Linna objede dům a zastaví na parkovišti. Cestou k hlavnímu vchodu mívá bílý trávník a ocelovou nákladní rampu.

Přemýšlí o tom, jak je podivné, že slovo obdukce má svůj původ v latinském výrazu *obducere*, znamenajícím zakrýt nebo zahalit, ačkoli při pitvě se jedná o pravý opak. Snad jím člověk podvědomě chtěl zdůraznit zakončení celé procedury, kdy je rozřezané tělo opět sešito a jeho obsah zakryt před zraky ostatních.

Ohlásí se u dívky v recepci a ta ho pustí k Nilsu Åhlénovi.

Nålen pracuje v moderně zařízené kanceláři, v níž převládá lesklá bílá a světle šedá barva. Vše je značkové a nákladné. Má zde pár kousků sedacího nábytku z kartáčované oceli s hladkými bílými koženými sedáky. Světlo nad psacím stolem vypadá jako zavěšená skleněná deska.

Nålen si s Joonou vsedě potřese rukou. Pod lékařským pláštěm má bílé tričko s krátkým rukávem a na očích letecké brýle s bílými obroučkami. Má úzký, hladce vyholený obličej, vlasy ostříhané na ježka, bledé rty a dlouhý zahnutý nos. „Dobré ráno,“ pozdraví Nålen.

Na stěně visí vybledlá fotografie Nålena s několika kolegy; soudními lékaři, chemiky, genetiky a odontology. Všichni jsou oblečení v bílých pláštích a tváří se vesele. Stojí kolem lavičky, na níž leží několik zčernalých kostí. Text pod obrázkem vysvětluje, že se jedná o kosterní pozůstatky z vikinských hrobů z devátého století nalezených u obchodního střediska Birka na ostrově Björkö.

„Zase nová fotka,“ podotkne Joonu.

„Nezbývá mi než dávat si na zeď fotky,“ řekne nespokojeně Nālen. „Na staré patolce jsme měli na stěně obraz o osmnácti metrech čtverečních.“

„Páni,“ prohlásí Joonu.

„Od Petera Weisse.“

„Od toho spisovatele?“

Nālen přikývne a v jeho brýlích se zaleskne odraz lampy.

„Jo, ve třicátých letech namaloval všechny z oddělení. Slyšel jsem, že za celou tu půlroční makačku dostal šest stovek. Mezi patology na obraze je i můj táta, stojí u nohou lůžka vedle Bertila Falconera.“

Nālen skloní hlavu a vrátí se k počítači.

„Zrovna se přehrabuju v pitevních protokolech z těch vražd v Tumbě,“ pronese váhavě.

„No a?“

Nālen pohlédne na Joonu:

„Ráno mě telefonem naháněl Carlos.“

Joonu se usměje: „Já vím.“

Nālen si posune brýle na nose.

„Prý je důležité zjistit, kdy u obětí došlo k úmrtí.“

„Ano, potřebovali bychom vědět, v jakém pořadí...“

Nālen s našpulenými rty hledá v počítači.

„Jde jen o předběžný posudek, ale...“

„Ten muž zemřel první, že jo?“

„Přesně tak... vycházel jsem z tělesné teploty obětí,“ řekne Nālen a ukáže na displej. „Erixon říkal, že v obou inkriminovaných místnostech, v šatně i v té vilce, byla zhruba stejná teplota, takže podle mého soudu ten chlapík zemřel přinejmenším o hodinu dříve než jeho žena a dcera.“

„A názor jsi zatím nezměnil, že ne?“

Nālen zavrtí hlavou a se sténáním vstane.

„Ploténka,“ vysvětlí Joonovi a vyjde z kanceláře na chodbu.

Joonu Linna následuje Nālena, který pomalu klopýtá směrem k patologii.

Minou zšeřelý sál s pitevním stolem z nerezové oceli, který svým čtvercovým tvarem a zvýšeným okrajem připomíná kuchyňskou linku. Vejdou do chladné místnosti, v níž se těla, která budou podrobena soudní pitvě, přechovávají v boxech při teplotě čtyři stupně Celsia. Nâlen se zastaví, zkontroluje číslo, vytáhne velký box a zjistí, že je prázdný.

„Není tu,“ usměje se a opět se pustí chodbou s tisíci stopami po kolečkách, otevře další dveře a podrží je Joonovi.

Muži se ocitnou v bíle vykachlíkované osvětlené pitevně s velikým umyvadlem u zdi. Voda stéká oranžovou hadičkou do podlahové výlevky. Na dlouhém stole potaženém gumovou plachtou leží nahé bledé tělo poseté stovkami temných ran.

„Katja Eková,“ konstatuje Joona.

V rysech mrtvé ženy je jakýsi podivný mír, ústa má pootevřená a oči klidně hledí do stropu. Vypadá to, jako by naslouchala nějaké krásné hudbě. Výraz tváře podivně kontrastuje s dlouhými řeznými ranami na čele a na tvářích. Na hrdle již nepatrně vystupuje mramorování žil.

„Doufám, že ji dnes odpoledne stihneme otevřít.“

„Jo, panebože,“ povzdechne Joona.

Druhými dveřmi vejde do pitevny mladík s nejistým úsměvem na rtech. V obočí má několik kroužků, přes bílý plášť mu po zádech splývají černě nabarvené vlasy stažené do ohonu. Nâlen zvedne jednu pěst a mladý muž jeho hardrockový pozdrav okamžitě opětuje.

„Tohle je Joona Linna ze státní kriminálky,“ vysvětlí mu Nâlen. „Je jedním z mála, co se na nás občas zajdou podívat.“

„Frippe,“ představí se mladík a potřese si s Joonou rukou.

„Frippe se specializuje na soudní lékařství,“ vysvětluje Nâlen.

Mladík si natáhne gumové rukavice, Joona jde za ním k pitevnímu stolu a ucítí chladný zápach obklopující mrtvolu.

„Na ní bylo navzdory mnohonásobným řezným a bodným ranám spácháno nejmírnější násilí,“ ukáže Nâlen na mrtvou ženu.

Muži hledí na tělo poseté různě velkými skvrnami.

„Navíc na rozdíl od druhých dvou obětí není znetvořená ani rozřezaná,“ pokračuje Nâlen. „Příčinou smrti nebyla ta rána na hrdle, ale tahle — podle počítačového tomografu směřovala přímo do srdce.“

„Na těch snímcích je krvácení dost špatně vidět,“ vysvětlí mu Frippe.

„Všechno samozřejmě prověříme, až ji otevřeme,“ řekne Nâlen Joonovi.

„Ona se bránila,“ pronese Joona.

„Ano, jsem stejného názoru, alespoň tak usuzuju z ran v dlaních,“ odpoví Nâlen. „Ale pak už se snažila jen uhýbat a chránit.“

Mladý lékař pohlédne na Nâlena.

„Podívejte se na ty rány na spodní svalové části paží,“ řekne Nâlen.

„Utrpěla je v sebeobraně,“ zamumlá Joona.

„Přesně tak.“

Joona se skloní k ženě a hledí na žlutohnědé skvrny v jejích otevřených očích.

„Ty se díváš na ty fleky?“

„Ano...“

„Objevují se pár hodin po smrti, někdy až po několika dnech,“ řekne Nâlen. „Nakonec úplně zčernají. Způsobuje je pokles očního tlaku.“

Nâlen vezme z poličky neurologické kladívko a vyzve Frippeho, aby zjistil, zda ještě přetrvává idiomuskulární dráždivost. Mladý lékař poklepe na ženin biceps a prsty pátrá po svalových stazích.

„V této chvíli je minimální,“ sdělí Joonovi.

„Obvykle se ztratí po třinácti hodinách,“ vysvětlí Nâlen.

„Takže mrtví nejsou tak docela mrtví,“ řekne Joona a otře se se, když si představí strašidelný pohyb v ochablé paži Katji Ekové.

„*Mortui vivos docent* — mrtví učí živé,“ odpoví Nālen a společně s Frippem obrátí ženu na břicho.

Ukáže na neohraničené rudohnědé skvrny na ženinyých hýždích a na zádech, na lopatkách a na pažích.

„Posmrtné skvrny jsou málo zřetelné, pokud oběť ztratí velké množství krve.“

„To je jasné,“ prohlásí Joona.

„Krev je těžká, a když člověk zemře, přestane fungovat krevní oběh,“ vysvětluje Frippe. „Možná je to samozřejmost, ale krev teče směrem dolů, městná se v nejnižší položených částech a nejčastěji je patrná v místech, kde se tělo dotýká podkladu.“

Lékař stiskne palcem skvrnu na pravém lýtku, dokud se téměř neztratí.

„Ano, vidíte... do čtyřiaadvaceti hodin po smrti při stlačení vymizí.“

„Ale když ležela na zádech, všiml jsem si skvrn na kyčlích a na hrudi,“ prohlásí pochybovačně Joona.

„Bravo,“ pográtuluje mu Nālen a vrhne na něj překvapený pohled. „Nevěřil jsem, že si jich všimneš.“

„Takže po smrti napřed ležela na břiše a pak ji někdo obrátil,“ řekne napjatě Joona.

„Tipnul bych to tak na dvě hodiny.“

„To znamená, že se pachatel zdržel na místě činu dvě hodiny,“ přemýšlí Joona. „Nebo se tam později vrátil a obrátil ji, ale mohl to udělat i někdo jiný.“

Nālen pokrčí rameny.

„Posudek jsem prozatím ještě zdaleka nedokončil.“

„Mohl bych se na něco zeptat? Všiml jsem si, že ta rána na břiše vypadá jako akutní císařský řez...“

„Císařský řez,“ usměje se Nālen. „Proč ne? Mrkneme se na to?“

Lékaři tělo znovu obrátí.

„Měl jsi na mysli tohle?“